

[ROZŁAKOMIĆ *vb pf*

a jasne; oba o prawdopodobnie jasne (tak w roz- oraz łakomić się).

inf rozłakomić. ◇ praet 3 sg f rozłakomiła.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Wzbudzić i rozpalić chęć, apetyt:

rozłakomić kogo do czego: álic idzie Zołdan z pálacu fwego: záświeći fie mu przed oczymá robotá wydwarna/ klenoty kofztowne: mniema żeby to kupiec rozłtáwił/ chcąc Krolá do kupná rozłákomić. HistFort H6v.

W przen:

Zwrot: »myśl rozłakomić« = zapragnąć: Z tych zradnych słów [wypowiedzianych przez węża – szatana] niewiasta [tj. Ewa] wnet się zapaliła I z żądzej złotych jabłek myśl rozłakomiła. StryjPoczął 44.

Formacje współrdzenne cf ŁAKOMIĆ SIĘ (Errata).